

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (From): Efter de faldne udtalelser foreslår jeg, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om offentlig forsorg. (Adgang til hjælp under arbejdsløshed og hjælp til forsørgelse af børn i hjemmet).

(Lovforslaget (nr. 103) findes i tillæg A. sp. 2193, fremsættelsen i tidenden sp. 1776).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Niels Mørk: Det foreliggende lovforslag tilsigter at udfylde visse huller i forsorgsloven. Der er tale om grænsetilfælde, som heldigvis kun berører relativt få familier. Det ligger sådan, at efter at arbejdsløshedsunderstøttelsen er blevet forhøjet og de hidtidige tillæg, bl. a. børnetillæg og husleje hjælpstillæg, er bortfaldet, kan der være familier, der har særlig store forsørgerbyrder eller særlig store udgifter, f. eks. til husleje. Vedrørende det sidste forhold er det vel nok tvivlsomt, om den nye boligsikringsordning hurtigt nok kan tilpasses familiens ændrede økonomi i sådanne tilfælde. Disse forhold råder lovforslaget bod på.

En anden ændring drejer sig om en udvidelse af forsorgslovens § 73, således at den kommer til at omfatte alle børn med fysiske og psykiske lidelser. Dette er et ønske, som allerede blev rejst sidste folketingsår af det folketingsudvalg, der behandlede lovforslaget om ændringer i revallideringsloven.

Som en mindre ting skal jeg endelig nævne, at socialministeren foreslår at ophæve bestemmelsen om, at der, forinden et børnebidrag udbetales, skal forevises leveattest.

Jeg kan på mit partis vegne give fuld tilslutning til lovforslagets hurtige gennemførelse.

Søren Andersen: Det foreliggende lovforslag synes jo ikke af så meget, men til gengæld er det af stor betydning og en retfærdighedshandling over for de børn og de hjem, som det berører.

Venstre har gentagne gange efterlyst et initiativ fra lovgivningsmagten, og det glæder os, at også andre har følt, at der har været savnet et lovgivningsinitiativ, som vi nu endelig ser. Vi må vist sige, at dette er et hidtil glemt område, og her har vi i hvert tilfælde ikke været foran i vort land. Der har hidtil kun været en vis hjælp til hjem, der har måttet have et blindt barn derhjemme. I det hele taget må vi vist sige, at det, der bærer lovforslaget, er, at når det bliver lov, kan der ydes hjælp til de hjem, der har børn, som af fysiske eller psykiske grunde ikke kan hjælpes gennem særforsoegen. Det kan være børn, der venter på anbringelse, eller det kan dreje sig om områder, hvor der næsten ingen eller måske slet ingen mulighed er for behandling eller undervisning. Jeg tænker bl. a. her på de psykotiske børn; men det er jo ikke alene disse børn, det er også en række andre børn, der kan være tale om.

Jeg kan heller ikke lade være med at nævne, at det er både interessant og fortjenstfuldt, at der ved siden af de resultater, lægevidenskaben har nået, og den forskning, der er sket, har været praktiske mennesker, der har taget opgaver op og har søgt at trænge ind til disse børn, søgt at hjælpe dem; deres indsats kan på mange måder sammenlignes med den, som lægevidenskaben har ydet. Jeg tænker her på frk. Sofie Madsen og på skoleinspektør Else Hansen.

Der er imidlertid ikke ret mange muligheder for, at bl. a. psykotiske børn kan anbringes på behandlings- eller skolehjem, og derfor må man sige, at dette lovforslag kun er et lille skridt på et område, hvor der sikkert savnes yderligere initiativ. Det giver hjælp til hjem, der evner at tage en opgave op med at passe og hjælpe et sådant barn. Det er naturligt, at der gives en opmuntring, en økonomisk støtte.

Jeg kan i og for sig godt forstå, at man ikke i første omgang, når man kommer med et lovgivningsinitiativ, er i stand til at fæstne alt i faste regler; men vi er glade ved, at initiativet kommer, så følger det

[Søren Andersen.]

andet siden. Af denne grund og under hensyn til, hvad der skrives i bemærkningerne til lovforslaget om, at det må være en forudsætning, at hjælpen ydes på områder, hvor den ikke kan gives af særfor sorgen, og at man skal rette sig efter lægens anvisning med hensyn til barnets pasning, vil jeg alligevel meget gerne, uden at være med til at forsinke lovforslaget, se på disse ting i udvalget. Det forekommer mig nemlig, at det kan blive meget vanskeligt at efterleve det krav, lovforslaget stiller her om en vejledning fra læger. Mange steder er det jo meget begrænset, hvad mulighed man har for at komme til en læge, der virkelig har forstand på de ting og virkelig er i stand til at give anvisning. Derfor vil jeg som sagt meget gerne se på disse ting i et udvalg.

Derudover tager lovforslaget hensyn til det, vi blev enige om ved ændringen af loven om arbejdsløshedsunderstøttelse: at der kan være ganske særlige tilfælde, hvor et hjem er så hårdt ramt af ledighed, at der må være grundlag for en yderligere støtte gennem forsorgsloven.

Endelig foreslås der en del administrative lettelser. Men jeg skal her sluttelig fra venstres side tilsige en hurtig og velvillig behandling i det udvalg, der måtte blive nedsat.

Asger Jensen: Lovforslaget er jo fremkommet som en konsekvens af ændringen i arbejdsløshedsloven og den ændrede form for understøttelse, hvorefter man ikke længere giver børnetilskud, og jeg må gå ud fra, at det, man her har tænkt på, er, at de, der får arbejdsløshedsunderstøttelse, kun kan få en supplerende hjælp fra socialvæsenet, når de har store forsørgerbyrder. Det kommer jo an på, om vi ikke i et udvalg skal se på, om det ikke bør præciseres nærmere, for der har jo aldrig fra arbejdsløsheds-kassernes side været begejstring for, at vi skulle lave sådanne understøttelser, at det i almindelighed blev forudsat, at de skulle suppleres op med socialhjælp. Derfor mener jeg, at arbejdsløshedsunderstøttelsen må være sådan, at det kun er i ganske særlige tilfælde med sådanne store forsørgerbyrder, at det også skal være nødvendigt for de pågældende at møde op på socialkontoret.

Nu er der jo her i lovforslaget yderligere

kommet det til, at man så småt begynder at tænke på de hjem, der har handicappede børn, og det kan vi fra vor side kun være tilfreds med. Spørgsmålet er jo gennem tiderne rejst fra forskellig side; sidst var det fra konservativ side, at spørgsmålet blev rejst.

Jeg tror også, vi i et udvalg skal se på, om det kan gøres lidt bedre end således, som den knappe tekst nu er affattet. Det er muligt, at lidelse ikke er det rigtige kriterium, men at der bør stå handicap, for der må vel her i disse tilfælde være tænkt på et handicap af mere varig karakter, ikke bare en kortere overgang af en eller anden lidelse.

Det er vel heller ikke nok med disse børn alene at tænke på forsørgelse; man bør vel også tænke på deres oplæring og deres optræning, og måske skulle det også tydeliggøres i loven. Der står, at denne pasning, som det kaldes i lovparagraffen, skal ske efter lægelig anvisning, for at tilskud kan ydes. Jeg kunne også tænke mig, at hjælpen kunne ydes, når man sørgede for denne pasning efter pædagogisk anvisning netop med henblik på, at oplæring og optræning for disse handicappede børn er en ganske væsentlig del af deres opdragelse og udvikling, idet de kun på den måde kan komme ind i et normalt samfundsliv.

Men vi er tilfreds med initiativet og vil gerne i et udvalg se på, om dette kan gøres lidt bedre endnu.

Hanne Reintoft: Vi er i socialistisk folkeparti tilfreds med, at man over forsorgsloven åbner mulighed for at supplere arbejdsløshedsunderstøttelsen, selv om vi hellere havde set, at man i den ny lov om arbejdsløshedsforsikring gik ind for princippet om fuld erstatning for indkomstbortfald.

Til forslaget om ændring af forsorgslovens § 58, stk. 2, så der efter denne bestemmelse også kan ydes bistand ved arbejdsløshed, skal jeg bemærke, at det er tvivlsomt, hvor stor hjælp denne ændring vil betyde for arbejdsløse med særlig store forsørgerbyrder eller særlig store udgifter til f. eks. husleje. Den hjælp, der kan ydes efter § 58, stk. 2, må ikke overstige beløb svarende til, hvad der kunne være ydet pågældende som invalidepension efter mellemste trin eller som folkepension. Der vil med relativt høje huslejer være al mulig grund til, at vi i et udvalg

[Hanne Reintoff.]

overvejer, om § 58, stk. 2, der vel giver adgang til en lempelig transbedømmelse, men som nævnt lægger et relativt lavt loft over den økonomiske histand, der kan ydes, vil være velegnet til at yde den hjælp, som ministeren her ønsker skal gives til arbejdsløse med store forsørgerbyrder.

Endvidere vil jeg gøre opmærksom på, at selv om § 58 giver mulighed for en lempeligere transbedømmelse, hvorunder der ses bort fra besiddelse af en mindre formue, og hvor formuens bevarelse må anses for at være af betydning med henblik på fortsættelsen af igangværende erhvervsvirksomhed, påbegyndelse eller fortsættelse af uddannelse, bosætning osv., så kan det føles urimeligt at forrykke de planer, faderen har haft. Der er her rig lejlighed til individuelle skøn og hermed til en uensartet vurdering fra kommune til kommune med krav om realisation af let realisable værdier; jeg tænker her på den brugte bil, mange arbejdere har, som tit gør det umuligt for dem netop at få hjælp efter denne paragraf. Det er mit indtryk, at kommunerne administrerer den pågældende § 58, stk. 2, noget forskelligt, og jeg vil derfor henstille, at vi i udvalget overvejer, om det ikke ville være mere hensigtsmæssigt at yde hjælpen efter kap. VII om offentlig forsorg i stedet for efter kap. VIII.

Jeg er tilfreds med ophævelsen af forsorgslovens § 93, hvorved moderen fritages for at fremsende leveattest for barnet ved begæring om forskudsvis udbetaling af børnebidrag. Kan ministeren ikke ved samme lejlighed medvirke til, at moderens underskrift på begæringen er tilstrækkelig for at få beløbet udbetalt? Som formularen er nu, skal hendes eventuelle ny ægtefælle også underskrive begæringen. Jeg er naturligvis vidende om, at i henhold til forsorgsloven er det forsørgeren, der modtager offentlig hjælp, men her er der jo ikke tale om en anmodning om offentlig hjælp, men simpelt hen om at få et bidrag forskudsvis udbetalt, et bidrag, der inddækkes af barnets biologiske fader. Vi har lige set byretsdommer Inger Margrethe Petersens betænkning om de små urimeligheder, der er i kvindens familieretlige stilling, og jeg synes, det er en lille skønhedsfejl, der meget let kunne rettes.

Med hensyn til ændringerne i § 73 skal jeg bemærke, at vi i udvalget bør overveje,

hvad der menes med, at et handicappet barns forsørgelse medfører særlige udgifter ud over normale udgifter ved et barns forsørgelse. Fortolkningmulighederne er meget vide, forsørgelsesudgifterne til det sunde barn er jo også forskellige, afhængigt af om barnets forsørger lever på den ene eller anden måde. Nu kunne man forestille sig, at det tilskud, der efter forslaget skal ydes til det handicappede barns forsørgelse, ville blive ikke over det normalbidrag, en fader normalt skal yde, som det for øjeblikket er med blinde børn. Men inden vi lægger sådan et loft over en beløbsstørrelse, så bør der indgå overvejelser af, hvad dækning der kan gives til den moder, der eventuelt må blive hjemme fra arbejde eller må arbejde på nedsat tid for at passe sit handicappede barn.

Jeg vil gerne fra mit eget arbejde nævne et ganske kort eksempel med en lille pige med meget dårligt hjerte. Hun er opereret for sit dårlige hjerte og kan efter langt sygeleje få lov til at komme hjem, hvis hun skånes i høj grad. Hun skal køres omgående på hospitalet, hvis der viser sig symptomer — der i øvrigt ikke er særlig lette at kende — og hun må under ingen omstændigheder lege vildt. Lægerne er med stor betænkning gået med til at overtale skolen til at modtage hende, men hun må ikke være nede i frikvartererne, og om eftermiddagen skal hun skånes mest muligt. Denne moder er alene med i alt 3 børn og har altså nu valget, om hun vil holde op med at arbejde den halve dag, eller om hun vil skaffe virkelig kvalificeret hushjælp. Det problem kan på ingen måde løses med en hjælp af en størrelsesorden på f. eks. ca. 150 kr. om måneden. Det vil sige, om det ikke var bedre, som man også har været inde på, at yde et sådant barn en egentlig invalidepension, f. eks. det halve af invalidepensionens grundbeløb og de normale tillæg.

Svend Haugaard: Som det meddeles i fremsættelsen, er første del af det foreliggende lovforslag jo fremkaldt af den ændring i lov om arbejdsløshedsforsikring, som blev foreslået for en tid siden. Allerede da denne var til første behandling, antydede jeg en stor velvilje fra det radikale venstres side over for en ordning efter de retningslinjer, som nu foreligger, og jeg vil da gerne

[Svend Haugaard.]

fremhæve, at denne velvilje fremdeles er gældende for det radikale venstres vedkommende. Jeg mener, vi i det store og hele har fået en tilfredsstillende løsning, og jeg synes, det er helt rimeligt, når der er tale om tabt arbejdsfortjeneste uden egen skyld, at familier med en ganske særlig stor forsørgerbyrde da får en hjælp ud over arbejdsløshedslovens mulighed. Altså, der er fuld tilslutning hertil.

Den anden del af lovforslaget, om hjemmевærende handicappede børn, er ikke mindre rigtig. Det er strengt at være handicappet på den ene eller den anden måde, det er strengt for barnet, og det er strengt for forældrene, og vi andre kan vel ikke stærkt nok være opmærksom på disse menneskers vanskeligheder. I mange tilfælde vil det ikke være muligt og ikke rigtigt at anbringe barnet hjemme, men i mange andre er det absolut ønskeligt både for den pågældende familie og for samfundet. Det vil dog i reglen betyde en meget betydelig økonomisk belastning for forældrene med en tilsvarende stor og vel ofte større besparelse for samfundet. Det er meget svært at sige noget generelt om, hvad der er bedst i hvert enkelt tilfælde, men man er nødt til at tage tilfældene hver for sig. Der kan være betydelige psykiske fordele ved at anbringe barnet i hjemmet, fordele, som kommer i konflikt med de undervisningsmæssige krav, men det afhænger jo i øvrigt meget stærkt af hjemmets muligheder og hjemmets standard.

Jeg forstår, det er meningen, at lægens råd og anvisning skal følges, vel ikke blot på det behandlingsmæssige område, men også med hensyn til indstilling om tilskud. Jeg mener dog, at der er lidt uklarhed dér, som jeg synes det er nødvendigt vi får drøftet i et udvalg. Jeg ved godt, der er tidnød, men vi må vel kunne fremskynde det så stærkt, at blot en enkelt drøftelse af disse spørgsmål vil være tilstrækkelig, så man kan få lovforslaget vedtaget.

I de fleste tilfælde vil det være billigst for samfundet, når barnet er derhjemme. Jeg mener ikke, det på nogen måde er det afgørende i sager som disse, men hvis det samtidig kan betyde, at det også er bedst for barnet og forældrene, så er det da klart, og jeg synes også helt oplagt, at

samfundet må yde sin del af de udgifter, der er forbundet dermed. Jeg kan varmt anbefale denne del af lovforslaget.

Vi kan også anbefale det sidste afsnit. Jeg synes ikke, det er rimeligt, at der skal forlanges leveattest, hver gang forskudvis bidrag skal udbetales.

Inger-Lise Bech Hansen: Det lovforslag, som behandles her, er en god og vel tænkt ændring af lov om offentlig forsorg, og liberalt centrum kan give den sin fulde og varme støtte. Den vil bevirke, at det ikke alene bliver muligt at få tillægshjælp under arbejdsløshed, når man har særlig store forsørgerbyrder, men også at adgangen til at få hjælpen bliver lettere.

Desuden vil jeg særlig fæste mig ved affattelsen af § 73. Det er godt, at et hjem med et fysisk eller psykisk sygt barn nu får mulighed for at få de udgifter, hjemmet i den anledning har, helt eller delvis dækket. Det er jo altid en yderligere byrde at passe og pleje disse børn, og med denne tilskudsordning bliver der netop mulighed for at gennemføre lægens anvisninger; at tilskuddet er betinget heraf, finder jeg ganske rimeligt. Dog kunne jeg tænke mig, at der blev givet regler om en fast ydelse, ikke blot om en ydelse efter skøn; men i overensstemmelse med ministerens udtalelser kan jeg gå ind for § 73 i den foreliggende formulering som en midlertidig ordning, til man har høstet nogle erfaringer på dette område.

Endelig kan jeg hilsé den lille ændring med leveattestens bortfald velkommen. Enhver forenkling, som samtidig er en forbedring, kan anbefales varmt af liberalt centrum.

Socialministeren (Bundvad): Jeg kan takke samtlige ordførere for tilslutning til lovforslaget. Jeg havde jo håbet, på grund af tidspresset, at vi kunne have undgået udvalgsarbejde, for det betyder jo nok, at loven ikke kan træde i kraft fra den 1. april og derfor ikke, som det var forudsat, kan træde i kraft samtidig med ændringen af arbejdsløshedsloven. Men jeg er naturligvis villig til at bidrage til et udvalgsarbejde.

Må jeg sige til hr. Søren Andersen, at ved siden af det, som vi nu foreslår, har der jo hidtil kunnet ydes hjælp til forældre

[Socialministeren.]

over særfor sorgen, og det er da også gjort i ganske betydelig udstrækning. Det, det nu drejer sig om, er at få dem med, som ikke falder ind under særfor sorgen, og dér vil jeg gerne sige generelt til dem, der har været inde på bemærkningen om, at man skal følge lægens anvisning: det er noget, vi må lægge megen vægt på; det gælder også inden for særfor sorgen. Det er nu engang sådan, at mange forældre står tvivlende over for, hvordan de skal behandle et handicappet barn, og hvilke chancer og muligheder de kan give deres eget barn; derfor må vi sætte konsulentarbejde ind, som kan støtte hjemmene, og hvis en ganske bestemt behandling kan tilrådes for at fremme barnets chancer, så må det gøres. Jeg ved godt, at det af og til kan se lidt krænkende ud, at man skal pålægge forældre sådanne bestemmelser, for at de kan få en ganske bestemt ydelse, men jeg er nødt til at sige her, at det er barnets fremtid, det drejer sig om, og derfor må vi forlange, set fra et socialpolitisk synspunkt, at alle hjælpeforanstaltninger, også konsulenthjælp og lægehjælp til barnet, kommer op ved siden af pengene, måske foran.

Med hensyn til det, hr. Asger Jensen var inde på, spørgsmålet om lidelse i forhold til handicap, vil jeg gerne sige, at man må ikke betragte handicap som noget absolut varigt eller evigtvarende.

Hr. Søren Andersen var inde på spørgsmålet om de psykotiske børn. Her står vi så typisk over for et tilfælde, hvor vi vil sige, at barnet er lidende, men kan komme sig under bestemte forudsætninger og blive et ganske normalt menneske, og hvis vi derfor binder begrebet hjælp til en evigtvarende tilstand af handicap, begår vi absolut efter min mening en fejl, så det må vi nok være lidt forsigtige med.

Med hensyn til det andet, hr. Asger Jensen var inde på, muligheden for støtte til oplæring og træning, vil jeg sige, at ved siden af den lovgivning, der ligger her, har vi jo netop en anden lov, der tager sigte på det; vi har revalideringsloven, og vi har de andre uddannelseslove.

Endelig vil jeg sige til hr. Asger Jensen, at bestemmelsen om hjælp til arbejdsløse går jo netop ud på, sådan som det er frem-

hævet i bemærkningerne, at det er store forsørgerbyrder, og det er særlig store udgifter, f. eks. til husleje, der er tale om, således at der ligger den afgrænsning, som man var enig om i arbejdsløshedsudvalget.

De spørgsmål, fru Hanne Reintoft var inde på, vil jeg gerne vi måske kan drøfte kort i et udvalg, for meningen er naturligvis ikke, at man vil foreslå en bestemt hjælp til arbejdsløse og den hjælp så ikke kan ydes, fordi der er en bestemt højstegrænse, man støder på; det kan jo ikke være meningen med det; vi må kunne komme igennem dér.

Også spørgsmålet om forenklingen i øvrigt med hensyn til moderens underskrift kan vi se på, men vi må jo passe på, at vi i hvert fald ikke forenkler det så meget, at der ikke er en rimelig kontrol, for den må vi nu engang have.

Fru Inger-Lise Bech Hansen ønskede faste ydelser. Jeg vil gerne sige om dem, at man kan vistnok ikke generalisere, ja, man kan slet ikke generalisere, fordi handicappet er så forskelligt i alle dets faser; derfor må hjælpen være højst forskellig. Jeg har sagt det tidligere her ved et spørgsmål, at vores hjælp har hidtil kunnet gå fra hjælp til et barns ophold i en børnehave helt op til hjælp for et enkelt barn på 6.000 kr. om året, og jeg mener, at hvis vi skal tvinges ind i en fast ydelse pr. barn pr. handicap, hvis jeg må bruge sådan nogle skematiske regler, så kommer vi meget let i den situation, at vi lægger det for højt til de letteste tilfælde og meget, meget for lavt til de svære tilfælde — og det er vel ikke det, nogen af os tænker på, når vi skal anlægge en social betragtning.

Jeg takker for tilslutningen.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (From): Efter de faldne udtalelser foreslår jeg, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om den offentlige sygeforsikring. (Forhøjelse af sygedagpenge, medlemskontingent for bidragydende medlemskab m. v.)

(Lovforslaget (nr. 123) findes i tillæg A. sp. 2565, fremsættelsen i tidenden sp. 2278).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Niels Mørk: Jeg vil gerne takke socialministeren for den største forbedring af dagpengesatserne, vi indtil nu har set. Det betyder, at de sygdomsramte og specielt de langvarigt syge opnår en økonomisk trykthed større end nogen sinde før.

Jeg er helt enig med ministeren i, at næste skridt må være afskaffelse af karenstiden, som det faktisk allerede er sket i Sverige, og at nå til en ordning, hvor dagpengene og finansieringen heraf afpasses efter den indtægt, de sikrede har haft, før sygdommen indtraf, med det sigte, at lønarbejderne opnår den samme dækning under sygdom, som andre befolkningsgrupper allerede har. Det er også med tilfredshed, jeg noterer, at ministeren vil fremme disse videregående forbedringer. Jeg havde gerne set, at man allerede nu var gået længere med hensyn til karenstiden, selv om jeg må erkende, at ministerens forslag om karenstidens bortfald efter 3 ugers sygdom imod nu 4 ugers sygdom er en stor forbedring for de langvarigt syge. Men jeg har grund til at tro, at socialreformkommissionen inden for en relativ kort tid skulle have mulighed for at afgive en speciel indstilling vedrørende korttidssikringerne, i hvert fald hvad angår sygdom og ulykke.

På de danske sygekassers delegeretmøde i fjor blev der bl. a. rejst spørgsmålet om en forhøjelse af det siden 1960 gældende stats-tilskud på 5 kr. årligt for A-medlemmer. Personlig ville jeg i stedet foretrække, at sygekasserne får større økonomisk mulighed for at gå mere ind for profylaksen, for forebyggelsen, f. eks. ved at sætte ind i bekæm-

pelsen af de meget udbredte sygdomme som paradentose og livmoderkræft.

Kvindekommissionen har rejst spørgsmålet om profylaktiske tandundersøgelser af kvinder under svangerskab og efter barnefødsel; det er et område, hvor der kan påvises et langt større behov end i mange andre grupper for paradentoseprofylakse og -terapi. Hvis staten i lighed med reglerne i den nye speciallægeoverenskomst kunne yde 75 pct.s refusion på dette felt, ville det betyde en hel del i bekæmpelsen af denne alvorlige sygdom, paradentose, som er meget udbredt i hele befolkningen, også — og ikke mindst — i de yngre aldersklasser. Som det er nu, har sygekasserne ingen mulighed for at yde hjælp til de mange, som er ramt af denne sygdom.

Jeg vil også gerne berøre det andet spørgsmål, jeg nævnte vedrørende forebyggelse, som sygekasserne i de seneste år har sat i forgrunden. Det drejer sig om generelle undersøgelser for livmoderkræft. Denne alvorlige sygdom, som omfatter ca. 75 pct. af alle tilfælde af underlivskræft, er en sygdom, der kan helbredes næsten 100 pct., hvis den behandles i tide. Jeg kan i den forbindelse henvise til en artikel i Ugeskrift for Læger af 12. januar 1967 af læge Aage Lørring. I denne artikel slås der til lyd for, at målet må være at få alle kvinder i den udsatte alder undersøgt med regelmæssige mellemrum af medlemmernes egen huslæge, altså den praktiserende læge. De praktiserende læger skulle kunne påtage sig denne opgave, men sygekasserne kan normalt ikke yde tilskud til profylaktiske undersøgelser; men såvel lægerne som den patologiske undersøgelse og efterkontrol skal jo betales. Jeg håber, at vi kan få en ændring i sygeforsikringsloven, således at denne vigtige profylaktiske opgave kan løses, også hvad det økonomiske angår.

Så har jeg endelig også til sidst et andet spørgsmål; det drejer sig om rejsesygeforsikring. I 1965 traf sygekasserne jo aftale med et forsikringsselskab om kollektiv sikring af medlemmerne under midlertidigt ophold i